

Arrest

nr. 241 206 van 18 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. LIU
De Kleetlaan 2
1831 DIEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. LIU en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 2 september 2015 een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische overheden.

Op 24 februari 2016 wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verleend omwille van zijn herkomst uit het district Al Shirqat gelegen in de provincie Salah al-Din op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wordt op 7 juni 2019 gecontroleerd op de luchthaven van Düsseldorf. Hij blijkt in het bezit te zijn van een Iraaks paspoort, afgeleverd op 10 november 2016 in Bagdad, waarmee hij is teruggekeerd naar Irak van 7 mei 2019 tot 7 juni 2019.

Op 5 september 2019 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna het CGVS) een schrijven van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin deze het CGVS verzoekt om de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus te onderzoeken, gelet op voorgaande elementen.

Op 9 januari 2020 wordt verzoeker opgeroepen voor een gehoor.

Op 19 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn van Arabische origine. U bent geboren op 1 mei 1995 in Al Shirqat (district Al Shirqat, provincie Salah al-Din), waar u steeds hebt gewoond.

In 2008 verliet u Irak omwille van de verslechterde algemene veiligheidssituatie (zo werden door toedoen van Al Qaida verschillende aanslagen en moorden gepleegd) en reisde u een zevental maanden door Syrië en Koeweit. Vervolgens, nadat de algemene veiligheidssituatie stabiel werd, keerde u terug naar uw woonplaats in Al Shirqat. In 2013, toen u in het derde middelbaar zat, stopte u er met studeren en ging u er aan de slag in een computerwinkel.

In de nacht van 9 op 10 juni 2014 viel terreurorganisatie IS in Al Shirqat binnen en nam er de controle over. In september of oktober 2014 vertrokken uw twee broers, die als soldaten in het Iraakse leger dienen, naar Basra (provincie Basra, zuid-Irak). Ook uw vader, met wie uw moeder inmiddels relationele problemen ondervond, verliet jullie woonplaats in oktober of november 2014 en vestigde zich in Turkije.

In mei 2015 zou u zelf met behulp van een smokkelaar uit IS-gebied vertrokken zijn, om vervolgens via Erbil, Iraaks-Koerdistan, Irak te verlaten. In Turkije woonde en werkte u nog enkele maanden in Antalya, totdat u op 8 of 9 augustus 2015 naar Izmir ging, waar u opnieuw in contact werd gebracht met een smokkelaar die uw oversteek over zee naar Griekenland regelde. Vanuit Griekenland reisde u door naar België, waar u aankwam op 28 augustus 2015 en op 2 september uw asielaanvraag indiende. Rond januari 2016 verlieten ook uw moeder en zussen Al Shirqat, waarna zij zich bij uw broers in Basra vestigden.

Op 24/02/2016 werd u door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus geweigerd en de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 7 juni 2019 werd u gecontroleerd op de luchthaven van Düsseldorf, Duitsland. U was in het bezit van een Iraaks paspoort, afgeleverd op 10 november 2016 te Bagdad. Uit de stempels in dit paspoort bleek dat u van 7 mei 2019 tot 7 juni 2019 naar Irak bent teruggekeerd, via de luchthaven van Erbil (Iraaks-Koerdistan). Tevens bleek u in 2017 naar Turkije te zijn gereisd.

Op 5 september 2019 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van voornoemde nieuwe elementen om uw statuut van subsidiair beschermde in te trekken, nu uit uw persoonlijk gedrag (uw vrijwillige terugkeer naar uw land van herkomst) zou blijken dat u niet langer nood heeft aan internationale bescherming.

U werd op 9 januari 2020 door het Commissariaat-generaal gehoord teneinde u de kans te bieden om toelichting te geven bij uw persoonlijk gedrag en om redenen aan te brengen die het behoud van uw status zouden rechtvaardigen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u volgende documenten voor: uw origineel Iraaks paspoort, uw verblijfstitel in België. Na het persoonlijk onderhoud maakte u nog vier medische attesten op naam van uw moeder over.

B. Motivering

U kreeg op 24/02/2016 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Al Shirqat gelegen in de provincie Salah al-Din een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u op juni 2019 werd gecontroleerd op de luchthaven van Düsseldorf. U was in het bezit van een Iraaks paspoort, afgeleverd op 10 november 2016, voorzien van in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat u van 7 mei 2019 tot 7 juni 2019 naar Irak bent teruggekeerd. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor gehoor. Dit gehoor vond plaats op 09/01/2020.

en gelet op uw verklaringen hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden besloten dat u kennelijk niet langer nood heeft aan internationale bescherming.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

U geeft te kennen in 2019 eenmalig, gedurende één maand, naar uw land van herkomst te zijn teruggereisd, zonder evenwel naar uw regio van herkomst terug te keren. U zou zijn teruggekeerd omdat uw door ziekte gevelde moeder op sterven lag in een Koerdische ziekenhuis. Tijdens uw terugkeer naar uw land van herkomst zou u enkel en alleen in Erbil, Iraaks-Koerdistan, hebben verbleven en nergens anders in Irak zijn geweest. U zou de hele tijd aan het ziekbed van uw moeder hebben doorgebracht en logeerde tijdens de volledige duur van uw verblijf in het huis van uw broer [S.] en diens gezin te Erbil.

Ter behoud van uw statuut van subsidiair beschermde voert u aan dat u louter om humanitaire redenen kortstondig naar uw land van herkomst terugkeerde, dat u er slechts tijdelijk verbleef en nooit de bedoeling heeft gehad zich er opnieuw te vestigen. U stelt weliswaar een risico te hebben genomen door terug te keren, maar beklemtoont dat u niet naar uw regio van herkomst bent teruggekeerd, doch enkel tijdelijk verbleven heeft in de Koerdische Autonome Regio, waar u een verblijfsvergunning zou moeten aanvragen. U geeft aan dat uw oudste broer, moeder en zussen allen inmiddels naar jullie regio van herkomst terugkeerden, maar u voert aan dat uw regio van herkomst vernield is door de passage van IS, dat de regio nog steeds instabiel is, IS nog niet volledig verslagen is en u er niet zou kunnen

terugkeren omwille van de veiligheidssituatie. Uw familie zou ook over beperkte middelen beschikken en niet bereid zijn om hun gezinnen in de steek te laten om voor u, een volwassen man, te zorgen.

Uw verklaringen over de motieven van uw vrijwillige terugkeer en uw activiteiten ter plaatse zijn echter niet overtuigend. Waar u beweert tijdelijk naar Irak te zijn teruggekeerd omwille van uw ernstig zieke, stervende moeder, moet worden vastgesteld dat u deze motieven in het geheel niet aannemelijk weet te maken. U blijkt immers onaannemelijk slecht geïnformeerd over de vermeende ziekte van uw moeder en legt met betrekking tot de ernst van haar toestand evenmin overtuigende, aannemelijke verklaringen af.

Zo kan u niet zeggen aan welke ziekte uw moeder precies zou lijden, een precieze diagnose moet u schuldig blijven (CG p.2). U geeft aan dat uw moeder altijd al ziek was en reeds jarenlang lijdt aan diabetes en een hoge bloeddruk (Ibid.) en jaren geleden al geopereerd werd aan haar (schild)klier. Voorts kan u slechts in uiterst vage termen uiteenzetten dat zij in de periode april – mei 2019, opnieuw te lijden had onder problemen met haar (schild)klier, ‘die gezwollen was en giftige stoffen produceerde’.

Over de ernst van haar situatie legt u evenmin doorleefde, plausibele verklaringen af. U stelt dat zij “lag te sterven” en dat u haar nog één keer wou zien voor zij zou overlijden (CG p.2, p.3). Er moet echter opgemerkt worden dat uw moeder tot op heden niet overleden is. Integendeel, ze werd al na 20 dagen uit het ziekenhuis ontslagen (CG p.2), haar toestand zou gestabiliseerd zijn en zij stelt het volgens u “beter” (CG p.3). Gevraagd wat haar prognose is en of zij nog steeds terminaal is, moet u vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven (CG p.3). Ook over welke behandeling zij actueel nog krijgt, komt u niet verder dan aangeven dat u “denkt” dat ze tabletten inneemt (CG p.3).

U zou naar eigen zeggen omwille van de ‘ernstige toestand van uw moeder tegen beter weten in het risico hebben genomen’ om in mei 2019 naar Irak terug te keren, waar u gedurende een volledige maand enkel en alleen aan de zijde van uw moeder in het ziekenhuis zou hebben doorgebracht (CG p.2). De naam van het ziekenhuis waar uw moeder opgenomen was en waar u haar bijgevolg een maand lang dagelijks ging opzoeken, kan u evenwel niet (met zekerheid) zeggen (deze komt overigens niet overeen met de naam vermeld op de door u voorgelegde medische attesten aangaande uw moeder). Ook over de behandeling die uw moeder er moest ondergaan, kan u geen enkele relevante informatie verstrekken. U geeft aan dat ze medicatie kreeg in de vorm van injecties en pillen, maar kan voorts geenszins duiden wat voor soort medicatie dit was, of het misschien antibiotica dan wel chemotherapie betrof, en stelde louter “ik ben geen arts, ik weet dat niet”, om vervolgens aan te geven dat u het “nooit gevraagd” heeft (CG p.3). Uw onwetendheid is frappant.

U geeft te kennen dat u tijdens uw verblijf in Irak niet dieper bent ingegaan op de diagnose, en de behandeling van uw moeder niet heeft opgevolgd, noch ernaar heeft geïnformeerd (CG p.3). Met het verzorgend personeel zou u evenmin ooit gesproken hebben (CG p.4). Dergelijke houding, verregaande desinteresse en onwetendheid met betrekking tot de vermeende ziekte en behandeling van uw moeder is niet in overeenstemming met uw bewering dat u enkel en alleen zou zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst omwille van de medische noodtoestand van uw moeder, van wiens sterfbed - dan wel ziekbed - u tijdens uw maand lange terugkeer nooit zou zijn geweest (CG p.3). Uw reactie dat u zich ‘ver heeft gehouden van details’ is stuitend, gezien uw onwetendheid allerm minst details betreft, maar wel fundamentele gegevens, zoals ondermeer vraag of uw moeder al dan niet terminaal is (CG p.4). U biedt hiermee geconfronteerd geen dienstig verweer (CG p.4). U werpt tegen dat het nooit in u zou zijn opgekomen om naar Irak terug te keren, ware het niet dat uw moeder “stervende” was (sic).

U maakte na uw persoonlijk onderhoud nog enkele medische attesten over aangaande de medische toestand van uw moeder. Ook deze documenten kan afgeleid worden dat uw moeder kampt met enkele chronische aandoeningen, zoals hoge bloeddruk, diabetes en schildklierontstekingen, doch nergens kan uit blijken dat haar toestand ernstig zou zijn. De voorgelegde attesten beschrijven overigens de huidige medische toestand van uw moeder, stellen dat zij tweemaandelijks op controle gaat en dat zij medicatie moet innemen. Zij vermelden echter geenszins dat uw moeder in de door u vermelde periode, april – mei 2019, zich in een zorgwekkende, “terminale” toestand bevond, noch dat u in deze periode uw moeder bijstond aan haar ziekbed. De aangebrachte documenten kunnen uw verklaringen dan ook geenszins staven.

U beweert bij uw terugkeer naar Irak in mei – juni 2019 enkel en alleen in Erbil verbleven te hebben, aan het ziekbed van uw moeder, en Erbil zelfs niet verlaten te hebben (CG p.4). Uw bewering dat u zou zijn teruggekeerd naar Irak om uw stervende moeder nog een laatste maal te kunnen bezoeken, is

gezien het geheel van bovenstaande dan ook manifest ongeloofwaardig. Hieruit volgt dat u de ware motieven voor uw terugkeer naar Irak, én uw werkelijke activiteiten daar ter plaatse, doelbewust achterhoudt voor het CGVS. Dat is een zwaarwichtige vaststelling.

Gevraagd of ook u naar uw regio van herkomst zou kunnen terugkeren, stelde u : “Het kan wel, maar is het mogelijk om daar te wonen of niet, dat is een andere zaak. Ik weet niet wat de veiligheidsomstandigheden of de gevaren daar zijn. Ik heb een ander leven dan zij, ik woon alleen, op mijn eigen. Ik wou mijn toekomst hier opbouwen, studeren, werken, familie starten. Irak, shirqat, andere plaatsen interesseren me niet. Mijn leven is hier en ik ga er nooit aan denken om terug te keren naar Irak.” (CG p.8) U levert hiermee geen dienstige argumenten aan waaruit kan blijken dat het voor u onmogelijk zou zijn om terug te keren naar uw regio van herkomst.

U haalde verder nog aan dat u bij uw recente terugkeer naar Irak niet naar uw regio van herkomst zou zijn teruggekeerd, en wees erop dat de situatie onstabiel zou zijn in Irak (CG p.9), in Shirqat en omgeving alles verwoest is en (personen uit) deze regio nog steeds internationale bescherming behoeft (behoeven) (CG p.4). Echter blijkt uit het geheel van uw verdere verklaringen dat uw moeder, zussen en broer na de verdrijving van IS uit Shirqat opnieuw naar huis zijn teruggekeerd, waar zij tot op heden wonen (CG p.3, 6).

Dat u opwerpt dat zij enkel daar verblijven omdat zij geen andere keuze zouden hebben (CG p.9), is onverzoenbaar met de vaststelling dat zij wel degelijk op andere plaatsen binnen Irak verbleven hebben ten tijde van het IS bewind in Shirqat (Basra, Bagdad) en zij na de verdrijving van IS terugkeerden naar huis, hoewel zij ook tot op heden over mogelijkheden en middelen beschikken om zich elders te vestigen. Zo woont één van uw broers met zijn gezin in Erbil (CG p.5-6) maar bezoekt hij regelmatig uw familie in Shirqat, reisde uw moeder van Shirqat naar Koerdistan om er gebruik te maken van de medische faciliteiten maar keerde ze na haar ontslag uit het ziekenhuis van Erbil meteen terug naar Shirqat, verbleven al uw gezinsleden tijdens het IS bewind in Shirqat gedurende meerdere jaren in Basra (Zuid-Irak) in een huurhuis en zouden zij eerder ook tijdelijk iets hebben gehuurd in Bagdad (CG p.4). Uw familie blijkt dan ook in verschillende regio's (Koerdistan, Zuid-Irak, Bagdad) voet aan de grond te hebben en reeds eerder verbleven te hebben, maar toch begeven zij zich kennelijk vrijwillig opnieuw naar Shirqat, hetzij om er te wonen, hetzij om er op bezoek te gaan. Ook het vermeende financiële onvermogen van uw familie moet danig gerelativeerd worden. Zo blijkt dat uw moeder financieel gesteund wordt door uw broers, die beiden nog steeds als soldaten werken, en door uw vader, die nog steeds in Turkije verblijft (CG p.7) en zelf – rijkelijk - gesponsord wordt door zijn zus in Koeweit (in die mate dat uw vader zich kon permitteren de reis en hotelkosten van uw bezoek in Turkije integraal op zich te nemen (CG p.10), zijn eigen jarenlange verblijf in Turkije kan bekostigen én ook uw moeder financieel ondersteunt). Het feit dat meerdere gezinsleden (moeder, broer, zussen) permanent naar uw regio van herkomst zijn teruggekeerd na de verdrijving van IS, kan dan ook niet louter gezien worden als een 'noodlottigheid' bij gebrek aan alternatieven of middelen, maar is minstens deels een eigen keuze. Uw blote bewering dat het op heden nog steeds te onveilig en instabiel zou zijn in uw regio van herkomst en het voor u onmogelijk is daar te leven omdat de regio verwoest is en IS nog steeds aan de rand van de stad zou staan, wordt hiermee dan ook danig gerelativeerd.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over de reden van uw terugkeer naar Irak en over de omstandigheden van uw verblijf ter plaatse. Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat diverse steden en districten een toevluchtsoord zijn voor tal van Irakezen die het geweld in hun regio van herkomst ontvluchten; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw terugkeer naar Irak, kan het CGVS redelijkerwijze vermoeden dat u tijdens uw terugkeer verbleven heeft in een gebied waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Irak zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u echter hoe dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Erbil vestigt, waar u over een familiaal netwerk en opvangmogelijkheden beschikt, met name bij het gezin van uw broer [S.], die reeds jaar en dag in Erbil woont en bij wie u een maand lang gratis zou gelogeed hebben bij uw tijdelijke terugkeer naar Irak. Gevraagd of u, net als uw broer, in Erbil zou kunnen wonen werpt u op 'dat het een ander land is, een andere taal, u er van nul moet beginnen en een verblijfsvergunning moet regelen', en "Zelfs als dat kan, ga ik dat niet doen. Mijn leven ligt hier, niet daar." (CG p. 9). Er moet op gewezen worden dat Erbil in de Koerdische Autonome Regio gesitueerd is, vooralsnog Iraaks grondgebied en dus de jure geen "ander land" betreft. Dit wordt eveneens bevestigd door het feit dat u met uw Iraaks paspoort op zak zonder probleem Erbil per vliegtuig kon bereiken. Dat er een "andere taal" zou worden gesproken is irrelevant, daar er naast het Koerdisch ook uw moedertaal, het Arabisch, wordt gesproken en zelfs als officiële taal gevoerd wordt. Gezien het gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de motieven van uw reis naar Erbil en uw activiteiten daar ter plaatse, kan u niet hard maken dat u in Erbil 'van nul moet beginnen', integendeel, er kan vermoed worden dat u er wel degelijk over een (uitgebreid) netwerk beschikt en er reeds eerder verbleven heeft. Hoe dan ook kan u terugplooiën op de familiale steun en opvang van het gezin van uw broer, die er reeds jarenlang woont en u heeft opgevangen tijdens uw terugkeer naar Irak in 2019. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt overigens dat ook uw familieleden die in Shirqat wonen, in staat zijn om naar Erbil te reizen, bijvoorbeeld voor medische zorgen of bezoek.

Waar u opwerpt dat u een verblijfsvergunning zou moeten regelen, moet opgemerkt worden dat dit een louter administratieve formaliteit betreft die geenszins onoverkomelijk blijkt te zijn in uw geval. In dit verband kan aangestipt worden dat uw broer reeds over een verblijfsvergunning zou beschikken. U zou zich bij uw recent verblijf in Erbil in 2019 niet hebben laten registreren, naar eigen zeggen 'omdat u niet van plan was lang te blijven' (CG p.8). Gevraagd of u zich zou kunnen laten registreren en een verblijfsvergunning zou kunnen bekomen, komt u niet verder dan aangeven dat u 'het niet weet' en u er zich niet naar geïnformeerd heeft. U toont dan ook niet aan dat u niet de mogelijkheid zou hebben om zich administratief in regel te stellen. Waar u nog opwerpt dat uw broers elk hun eigen families hebben en 'zij hun families niet alleen gaan laten om in de plaats daarvan voor u, een man van 24-25 jaar oud te zorgen'(CG p.9), moet worden opgemerkt dat geenszins wordt verwacht dat uw broers 'hun families alleen gaan laten om voor u te zorgen', maar wel dat uw familie u in een eerste fase de mogelijkheid en de bereidheid toont om u op te vangen en in uw basisbehoeften voorziet tot u op eigen benen staat. Er moet in dit verband op gewezen worden dat u in het verleden reeds meermaals op diverse familieleden kon rekenen voor opvang en financiële ondersteuning: zo hielp uw tante die in Koeweit woont u in 2008 reeds aan een visum (zie persoonlijk onderhoud januari 2016) en steunt zij uw vader nog steeds financieel (CG p.7), in die mate dat uw vader u in 2017 op zijn kosten kon laten overkomen naar Turkije voor een vakantie (CG p.10). Ook moet worden benadrukt dat uw broer [S.] u bij uw recente terugkeer naar Irak reeds kosteloos, gedurende een maand zou hebben laten logeren bij zijn gezin, in zijn huis in Erbil. Op geen enkele manier gaf u aan dat dit verblijf problemen zou gesteld hebben of de draagkracht van uw gastgezin oversteeg. Wel integendeel, u zei hier zelf nog over: "ik heb mijn familie in Irak ook niet veel geld gekost, ik woonde bij hen thuis en at gewoon van hun eten." (CG p.10). U geeft voorts geen enkele dienstige argumentatie waarom u niet opnieuw zou kunnen opgevangen of gesteund worden door uw familie. Hier expliciet naar gevraagd, komt u niet verder dan een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie en het vermeende gebrek aan stabiliteit in de regio (CG p.9). Zeker voor wat betreft uw mogelijkheid tot terugkeer naar uw broer in Erbil (Koerdische Autonome Regio), gaat dergelijke verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie niet op.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheids-situatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed

de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en

Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koordische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wordt vastgesteld dat u een zelfstandige, gezonde jongeman bent van 24 jaar oud, die in Irak reeds enige werkervaring had opgedaan en er recent nog een maand heeft verbleven. Er mag vanuit gegaan worden dat u over alle nodige capaciteiten beschikt die u in staat stellen om bij terug naar uw land van herkomst, in casu naar Erbil, binnen afzienbare tijd in staat bent om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Tevens werd vastgesteld dat u over een familiaal netwerk beschikt in Erbil dat u in een eerste fase zou kunnen opvangen, en heeft u nog een uitgebreider netwerk van familie in Al-Shirqat. Uit het administratief dossier blijkt reeds duidelijk dat u de mogelijkheid heeft om op een veilige manier Erbil te bereiken, dit via de internationale luchthaven van Erbil, een reis die u in mei 2019 reeds maakte.

Er moet worden besloten dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u niet langer nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, nu u vrijwillig naar uw land van herkomst bent teruggekeerd - van 7 mei 2019 tot 7 juni 2019 - en u over de motieven voor deze terugkeer, alsook over de precieze omstandigheden van uw verblijf aldaar, geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Er kunnen dan ook geen gegronde reden worden weerhouden die het behoud van uw statuut zouden kunnen rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet: uw Iraaks paspoort, afgeleverd in november 2016, bevat louter identiteits- en reisgegevens, die niet betwist worden. Uw Belgische verblijfstitel, voorgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, wijzigt evenmin iets aan bovenstaande.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 55/5, 48/4, § 1 en § 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet alsook van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft toe dat de terugkeer naar zijn land van herkomst inderdaad een indicatie vormt voor verweerder om zijn situatie, waaronder hij internationale bescherming heeft verkregen in de vorm van een subsidiaire beschermingsstatus, opnieuw te evalueren. Dit geldt evenzeer voor de terugkeer om een ziek familielid te bezoeken. Verweerder heeft terecht vastgesteld dat hij na de toekenning van de subsidiaire bescherming is teruggekeerd naar Irak.

Verzoeker meent evenwel dat artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet is geschonden, doordat deze bepaling onjuist is toegepast en minstens, in het geheel, niet afdoende is gemotiveerd. Bijkomend voert

verzoeker aan dat indien de opheffing ongegrond wordt geacht, artikel 48/4, §1 en §2, c), alsook artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet worden geschonden.

Verzoeker licht toe:

"1. Inzake artikel 55/5, eerste lid Vreemdelingenwet

In de eerste plaats, bepaalt artikel 55/5, eerste lid Vw dat er moet worden onderzocht of de verandering van dergelijke omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

In dit opzicht, interpreteert verweerder, zoals omschreven op pagina 2 van de bestreden beslissing, dat dit het geval is: "[...] wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen." Vervolgens deduceert hij op dezelfde pagina dat deze beoordeling inhoudt: "[...] dat er geen reële risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet."

In hoofde van verzoeker heeft de eerste factor betrekking op het risico op ernstige schade en de tweede factor op het al dan niet aanwezig zijn van een intern vestigingsalternatief. Verweerder onthoudt zich ervan in de bestreden beslissing om alle bovenvermelde "factoren" uitvoerig te bespreken, daar de bestreden beslissing zodanig gefocust was op het forceren van een intern vestigingsalternatief op verzoeker.

Maar ook met deze vaststelling legt verweerder een enorme bewijslast op zichzelf, omdat hij moet aantonen dat er helemaal "geen reële risico" meer bestaat en dat de nieuwe situatie een toestand voor lange termijn is. Vanzelfsprekend, is dit onmogelijk hard te maken, aangezien Irak een conflictgebied blijft, door de instabiliteit die blijft heersen wegens onder andere de vele sjiitische milities die niet onder controle van de overheid staan. Helaas werden er met deze huidige uiterst pertinente omstandigheden geen rekening gehouden door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder spreekt zichzelf in de bestreden beslissing dan ook tegen door plots te insinueren dat de bewijslast ligt op verzoeker, aangezien hij vaststelt dat verzoeker geen dienstige argumenten leverde waaruit kan blijken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn regio van herkomst (bestreden beslissing, p. 3).

1.1 Inzake het verblijf in Erbil en het intern vestigingsalternatief

Hoewel verweerder begreep wat hij moest doen om de opheffing van de beschermingsstatus van verzoeker te motiveren, faalde hij echter om dit op overtuigende wijze te doen. Derhalve trachtte hij artikel 55/5, eerste lid Vw toe te passen door te poneren dat: 1) de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verblijf in Erbil te betwisten en 2) aan te voeren dat er kan worden verwacht dat hij, in de zin van artikel 48/5, §3, b) Vw, zich in een "significant stabielere" deel van Irak zou kunnen vestigen:

1) Verweerder betwistte de precieze omstandigheden van het verblijf van verzoeker in Erbil, gelet op de verklaringen die verzoeker had afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud van 9 januari 2020 (de notities ervan zijn toegevoegd als stuk 3 bij de inventaris). Hierbij meent verweerder dat verzoeker de ware bedoelingen van zijn verblijf in Erbil bewust achterhoudt, dewelke inderdaad een zeer zwaarwichtige vaststelling is.

Het is daarom opmerkelijk dat verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft onderzocht wat vermeende achtergehouden bedoelingen geweest zouden kunnen zijn. Indien men niet overtuigd is van een verhaal van een ander, dan zou men logischerwijze moeten doorvragen naar alternatieve scenario's, gezien de materiële motiveringsplicht van verweerder.

Rekening houdende met het feit dat Erbil gelegen is in Iraaks-Koerdistan, een autonome regio in Irak, dat drastisch verschillend is van Al Shirqat en dat verzoeker van Arabische origine is (dus niet Koerdisch), lijkt het simpele bezoek bij zijn broer, [S.], de enige andere plausibele reden te zijn voor het verblijf van verzoeker daar. Uitgaande van deze redenering is het extreem onwaarschijnlijk dat verzoeker voor een eenvoudig bezoek bij zijn broer terug zou keren naar een, voor hem, vreemd gebied in Irak, nadat ze elkaar vier jaar niet meer hebben gezien.

Verweerder relateert echter dit simpele feit in de bestreden beslissing.

Nochtans heeft verzoeker duidelijk te kennen gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij weinig details weet over het leven van zijn tweede oudste broer, [S.], en zelfs een nog oppervlakkigere relatie heeft met zijn oudste broer, [A.] (notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Sterker nog, [S.] was zelfs de eerste dagen niet eens aanwezig toen verzoeker daar was, omdat hij werkt als soldaat bij de luchthaven van Bagdad (p. 5). In de bestreden beslissing focust verweerder op het gebrek aan kennis van zaken van verzoeker met betrekking tot de medische toestand van zijn moeder. Verweerder ging zelfs zo ver om zijn onwetendheid "frappant" te noemen, terwijl uit het persoonlijk onderhoud evident is dat verzoeker goed begrijpt dat het ging om een aandoening waarbij de schildklier van zijn moeder giftige

stoffen produceerde, wat leidde tot complicaties wegens haar medisch verleden (suikerziekte en hoge bloeddruk) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Gelet op het feit dat verzoeker sinds jonge leeftijd tot zijn latere tienerjaren niet behoorlijk heeft genoten van onafgebroken onderwijs (in 2008 door toedoen van Al Qaida) en al bijna meerderjarig was toen hij, met alle respect, nog maar in het derde middelbaar zat, kan er redelijkerwijze niet van hem worden verwacht dat hij op adequate wijze zich zou informeren en interesseren in de medisch-technische aspecten omtrent de toestand van zijn moeder. Schoolachterstand is absoluut geen lichtzinnige factor, zeker als men denkt aan hoe de gesloten scholen in België wegens de coronavirus crisis, de huidige Belgische regering niet te verwaarlozen kopzorgen geeft. Als dit al zo is in België (waar de kwaliteit van het onderwijs behoort tot één van de beste van de wereld), dan zou schoolachterstand in Irak zeker verlamdend geweest moeten zijn voor de ontwikkeling van verzoeker.

Daarnaast, constateerde verweerder foutief in de bestreden beslissing dat verzoeker stelde dat zijn moeder "lag te sterven" en "dat hij haar nog één keer wou zien voor zij zou overlijden" (bestreden beslissing, p. 2 in fine). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan duidelijk worden afgeleid dat verzoeker liet weten dat de medische toestand van zijn moeder precair was zonder dat het vaststond dat ze terminaal was door de bewoordingen: "[...] ze was tussen leven en dood." (p. 2). Verzoeker was dus niet gereisd naar Erbil om zijn moeder "een laatste keer te zien", maar "[...] uit angst haar te verliezen zonder haar nog eens te zien." (notities persoonlijk onderhoud p. 3).

Uit het loutere feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gezegd "eens hij hoorde dat zijn moeder ging sterven", zou er niet kunnen worden afgeleid dat verzoeker zeker was dat het einde nabij was voor zijn moeder (notities persoonlijk onderhoud, p. 4).

Uiteraard moet dit in perspectief worden gebracht, daar het doorspelen van zulke gevoelige informatie (vooral als het gaat om een ouderlijk figuur), dat het gewoonweg vanzelfsprekend en zelfs menselijk is om uit te gaan van het ergste scenario, doordat het juist gaat om een onzekere prognose.

De vaststelling over hoe verzoeker onzeker was over de medische toestand van zijn moeder (of ze al dan niet terminaal was) is belangrijk, aangezien dit vervolgens de vraag zou opwerpen van hoe lang verzoeker zijn verblijf in Erbil had gepland. Indien vaststond dat zijn moeder terminaal was, waardoor hij dan waarschijnlijk een min of meer accurate schatting zou hebben gekregen van hoe lang ze nog te leven had, dan zou verzoeker hoogstwaarschijnlijk zijn terugkeer naar Irak met een veel specifiekere termijn hebben gepland, omdat hij dan ook rekening zou moeten houden met de post mortem zaken, zoals de begrafenis die daarop zou volgen.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker pas na het horen van het slechte nieuws eind april / begin mei zou zijn teruggekeerd (p. 2). Verzoeker liet niet blijken uit zijn gedrag dat hij van plan was om daar lang te blijven, aangezien hij een korte reis voor ogen had met de hoop om na 10 dagen al terug te keren (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Daarom was hij tijdens zijn verblijf zichzelf ook niet gaan aanmelden bij de lokale migratieautoriteiten (notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker kan dit perfect bewijzen doordat hij op 22 april 2019 een enkele reis naar Erbil had geboekt, om dan pas op 13 mei 2019 zijn vlucht terug naar Düsseldorf te boeken (stuk 4).

Uitgaande van deze redeneringen kan er worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker verre van ongeloofwaardig zijn, doordat hij: 1) onzeker was over het lot van zijn moeder en 2) geen specifieke duur had ingepland voor zijn verblijf in Erbil. Het wijzen op deze foutieve vaststelling in de bestreden beslissing is tevens van belang om aan te tonen dat verweerder op retorische wijze de verklaringen van verzoeker ten onrechte heeft getracht weer te geven als "manifest ongeloofwaardig".

Hieruit kan worden afgeleid dat verweerder zijn materiële motiveringsplicht heeft geschonden, door bepaalde feitelijk elementen (zoals de beperkte scholing van de verzoeker en het feit dat hij vier jaar geen contact heeft gehad met zijn familie in Irak) niet in acht te nemen, en door de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud onjuist waar te nemen om vervolgens, al dan niet opzettelijk, zijn woorden te vertekenen.

Bovendien, betekent het niet omdat verweerder de reden van terugkeer naar Irak (het ernstig ziekvallen van zijn moeder), terecht of ten onrechte, in twijfel trekt, dat er kan worden afgeleid dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand zijn gewijzigd. Verder toont dit alsmaar duidelijker aan dat verweerder artikel 55/5, eerste lid Vw en de daaraan verbonden materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Verweerder fnuikt namelijk door middel van bovenvermelde argumentaties zijn verantwoordelijkheid om objectieve informatie te leveren die het voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter moet aantonen van de verandering van de omstandigheden die geleid hebben tot de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatus.

2) Meer inhoudelijk tracht verweerder aan te tonen dat verzoeker niet langer nood zou hebben aan internationale bescherming door aan te voeren dat hij een intern vestigingsalternatief zou kunnen vinden in van Erbil, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (hierna afgekort: KAR).

Verweerder poneert dit door vast te stellen dat verzoeker daar over een familiaal netwerk zou beschikken "dat hem in een eerste fase zou kunnen opvangen", met een nog "uitgebreider" netwerk van familie in Al-Shirqat (bestreden beslissing p. 6). Hiermee insinueert hij dat er van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich daar redelijkerwijs zou vestigen, in de zin van artikel 48/5, §3, b) Vw.

Het is in eerste instantie volstrekt irrelevant om daarbij aan te halen dat hij elders (in Al Shirqat) een uitgebreider familiaal netwerk zou hebben, terwijl dat de hervestiging in Erbil wordt geponeerd. Verweerder komt hiermee zeer nonchalant en onbeslist over, want hiermee lijkt hij te impliceren dat verzoeker zowel in Erbil als in Al Shirqat zich zou mogen gaan vestigen van verweerder, zolang hij België maar verlaat.

Wat betreft het familiaal netwerk in Erbil, dient het in perspectief te worden gebracht dat dit enkel om het gezin van verzoeker zijn tweede oudste broer, [S.], zou gaan.

Het was echter uitzonderlijk, wegens de ernstige medische toestand van verzoeker zijn moeder, dat [S.] voor een maand terug was in Erbil, aangezien hij in het hedendaagse werkzaam is al soldaat bij de luchthaven van Bagdad.

[S.] en de rest van zijn gezin zouden wellicht in principe verzoeker kunnen voorzien van basisbehoeften. Doch, moet er nogmaals worden aangehaald dat de relatie tussen verzoeker en zijn broer van zeer beperkte aard is, gelet op het feit dat ze elkaar 4 jaar niet meer hebben gezien. Sterker nog, er lijkt zelfs weinig familiale solidariteit te zijn tussen de broers en de rest van de familie, gezien verzoeker aanhaalt dat zij "direct waren vertrokken" met de komst van IS (stuk 5, notities initieel gehoor, p. 17).

Om te argumenteren dat [S.] en zijn gezin voldoende vermogend zijn om verzoeker op te vangen indien hij zich daar zou vestigen, baseert verweerder zich op het feit dat verzoeker zonder enige problemen heeft gelogeed bij hem (bestreden beslissing, p. 4). Deze vaststelling dient echter te worden gerelativeerd in het licht van de uitzonderlijke reden voor het verblijf van verzoeker en gelet op diens bedoeling om daar maar voor korte duur te blijven. Hiermee wordt bedoeld dat verzoeker destijds niets anders dan enkel eten en onderdak nodig had omdat zijn dagelijks leven daar louter bestond uit het bezoeken van zijn ernstig zieke moeder. Indien verzoeker zich daar voor lange termijn zou vestigen, dan zullen zijn basisbehoeften wellicht uitgebreider zijn dan enkel eten en drinken, waardoor het zeker mogelijk is dat dit problematisch kan zijn voor de financiële draagkracht van het gastgezin.

Het verschaffen van dergelijke steun aan verzoeker in een eerste fase zal ook zeer omslachtig gebeuren, doordat [S.] grotendeels in Bagdad verkeert. Indien [S.] niet te allen tijde aanwezig is in Erbil, dan zal hij ook niet als sociaal aanknopingspunt kunnen fungeren voor verzoeker, waardoor het zeer aannemelijk is dat hij moeilijkheden zou kunnen ondervinden om zichzelf daar wegwijs te maken. Ook al zou [S.] daar een betrouwbaar netwerk hebben waaraan verzoeker zou kunnen worden overgelaten tijdens zijn afwezigheid, dan nog zou dit neerkomen op een zeer niet ideale vorm van opvang. In het scenario waar dergelijk netwerk zou bestaan uit andere (hopelijk soennitische) Arabieren, dan nog zal het moeilijk zijn voor verzoeker om zichzelf behoorlijk te ontwikkelen, gelet op hoe Arabieren als minderheden in de KAR lijden onder de sektarische verdeling (stuk 6, COI Northern Iraq: Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the disputed areas, possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI) d.d. November 2018, p. 53, nr. 93).

Er kan hieromtrent blijven worden gespeculeerd wegens een gebrek aan verdere informatie. Dit toont des te meer aan dat het absoluut geen zekerheid is dat verzoeker goed opgevangen zou worden indien hij zich zou vestigen in Erbil.

Verder werden er in het persoonlijk onderhoud en in de bestreden beslissing nog twee andere problemen aangehaald, namelijk de taal en het bekomen van een verblijfsvergunning. Verweerder beweert dat het feit dat daar een andere taal wordt gesproken irrelevant is, door weliswaar terecht vast te stellen dat naast het Koerdisch ook het Arabisch als officiële administratieve taal wordt gevoerd. Ook hier opnieuw schendt verweerder zijn materiële motiveringsplicht door niet de maatschappelijke realiteit na te gaan.

De maatschappelijke realiteit in Erbil (overigens heel Noord-Irak) wordt gekenmerkt door hoge sektarische en etnische spanningen, zodanig dat het fenomeen van "gemengde huwelijken" tussen Arabieren en Koerden wordt aanzien als ondenkbaar en zelfs zwaar wordt gestigmatiseerd (COI Northern Iraq: Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the disputed areas, incl. possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI) d.d. November 2018, p. 37).

Ten gevolge van deze spanningen, zijn het aantal Iraakse Koerden die vlot Arabisch kunnen spreken sedert de jaren '90 significant gedaald, resulterende in een generatie waarvan de meeste Koerden jonger dan 35 jaar niet in het Arabisch kunnen communiceren (stuk 7, "Knowledge of Arabic Fading Among Iraq's Autonomous Kurds", 22 november 2013, Kira Walker, op Rudaw: <https://www.rudaw.net/>

english/kurdistan/221120131). Bij deze is het argument van verzoeker, aangaande de "taal niet kunnen spreken", wat betreft de maatschappelijke realiteit, zeker gegrond.

De sektarische en etnische verdeeldheid betekent ook concreet dat verzoeker als een "vreemde eend in de bijt" tussen de menigte zou uitschieten, gelet op zijn Arabische origine (dewelke een minderheid is daar) en het niet beheersen van de Koerdische taal.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd aan verzoeker of hij gesproken heeft met personeel daar, waarop hij in negatieve zin heeft geantwoord (p. 3-4).

Dit antwoord van verzoeker dient echter te worden gerelativeerd, aangezien deze vraag aan hem werd gesteld om te peilen naar zijn kennis omtrent de ziekte van zijn moeder. Met andere woorden, hij zou dus naar aanleiding van dit onderwerp geen gesprekken gehad hebben met zorgpersoneel of dokters.

Daarom is het ook aannemelijk dat verzoeker allicht verbaal contact heeft gemaakt met personeel daar, maar dat hij verdere pogingen tot interactie heeft vermeden wegens de taalbarrière, in de zin van dat het beetje Arabisch dat Koerden daar spreken zeer vervormd en moeilijk te verstaan is.

Inzake het kunnen verkrijgen van een verblijfsvergunning in Erbil, wimpelde verweerder dit af als een "louter administratieve formaliteit" (bestreden beslissing, p. 4). Met als gevolg, dat verweerder zijn materiële motiveringsplicht opnieuw schendt, door de praktische realiteit hieromtrent niet na te gaan.

De informatie omtrent dit probleem is verdeeld, daar er enerzijds wordt gesteld dat Irakezen komende van Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Diyala makkelijk aan een verblijfsvergunning kunnen komen.

Maar anderzijds wordt er gezegd dat het zeer moeilijk is voor enig welke soort Arabier (ongeacht soenniet of sjiiet), vooral jonge ongehuwde Arabieren, om verblijfsvergunning te bekommen, doordat de Koerdische Intelligentie Dienst (de Asayish) alles dient goed te keuren en hierover een zekere appreciatiemarge beschikt (COI Northern Iraq: Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the disputed areas, inch possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI) d.d. November 2018, p. 38). Een beschrijving waaraan verzoeker volledig voldoet.

De hervestiging in Erbil is omwille van bovenstaande redenen een onderneming vergezeld met uiteenlopende complexiteiten in hoofde van verzoeker. Dit is namelijk niet even simpel als voor een Vlaming die zich plots zou moeten gaan vestigen in Wallonië.

Er kan daarom dus niet grifweg over de potentiële hervestiging van verzoeker in Erbil worden geoordeeld zonder deze omstandigheden, die hem persoonlijk aangaan, in acht te nemen.

Dit is ook uitdrukkelijk vereist in artikel 48/5, §3, in fine Vw:

"Bij de beoordeling of de asielzoeker [...] toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker."

De algemene omstandigheden in de KAR inzake veiligheid werden wel behandeld in de bestreden beslissing. In het algemeen gaat verzoeker akkoord met verweerder omtrent de grotere stabiliteit gekend in Erbil en in heel de KAR.

Dit neemt echter niet weg dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift wellicht concrete elementen heeft aangereikt voor waarom er redelijkerwijs niet zou kunnen worden verwacht dat hij zich daar zou vestigen. Daarnaast dient er ook rekening gehouden te worden met informatie van het UNHCR (RvS 13 februari 2007, nr. 167.754, T. Vreemd. 2007, 202). Het UNHCR beschouwt dat zelfs het aanreiken van een intern vestigingsalternatief niet relevant is indien het gaat om soennitische Arabieren uit gebieden voorheen bezet door IS (hetgeen in casu het geval is), wanneer de lokale administratie van het vestigingsalternatief ter zake "toegangs- en verblijfsvereisten" voorleggen, (stuk 8, UNHCR: International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq d.d. mei 2019, p. 119).

Derhalve is de kwestie aangaande het bekomen van een verblijfsvergunning in Erbil uiterst relevant en niet opzij te schuiven als een "louter administratieve inspanning".

1.2 Analyse van de initiële omstandigheden en hoe deze zijn gewijzigd wat betreft de veiligheidssituatie
De initiële omstandigheden die geleid hebben tot de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatus dienen ook te worden geanalyseerd in het licht van hoe zij veranderd zijn inzake de veiligheidssituatie.

Dit is absoluut aan de orde met betrekking tot Irak, aangezien de toestand daar voortdurend evolueert, waardoor vaststellingen van verweerder en voorbije rechtspraak slechts momentopnames zijn (zie bijvoorbeeld voorbije rechtspraak waarin werd geoordeeld voor bepaalde delen van Irak dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld maar door latere ontwikkelingen, zoals de opmars van IS, dat dit dan wel het geval is: RvV 15 april 2010, nr. 41.603; 9 februari 2010, nr. 38.439; 26 maart 2010, nr. 40.901; 11 juni 2010, nr. 44.741; 5 januari 2012, nr. 72.787; 26 november 2015, nr. 157.161; 16 februari 2016, nr. 162.162; 17 juni 2016, nr. 170.059; 22 juni 2016, nrs. 170.369 en 170.370; 30 juni 2016, nr. 171.134; 8 juli 2016, nr. 171.531).

Voor deze omstandigheden worden er, naast de feiten hierboven omschreven in dit verzoekschrift, tevens verwezen naar de initiële beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus daterende van 24 februari 2016 (stuk 9).

Verweerder ging destijds na of verzoeker als asielzoeker al dan niet in aanmerking kwam voor het vluchtelingstatuut in de zin van artikel 48/3 Vw. Hoewel het vluchtelingstatuut werd geweigerd aan verzoeker, werden er in die beslissing toch enkele relevante vaststellingen gemaakt in het kader van deze beoordeling door verweerder.

Verweerder stelde namelijk vast dat er indicatie was van dat verzoeker bezwaarlijk persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon ervaren nadat leden van IS zijn thuis hadden bezocht.

Verweerder stelde tevens vast dat de moord van de schoonbroer van verzoeker inderdaad een algemeen gevoel van angst teweegbracht bij hem en zijn familie. Uiteindelijk werd de subsidiaire beschermingsstatus verleend aan verzoeker doordat een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw werd vastgesteld door verweerder, na een grondige analyse van de algemene veiligheidssituatie.

Verweerder verzuidde echter geheel in de bestreden beslissing om de algemene veiligheidssituatie van Irak te bespreken door zich enkel te focussen op de toestand in de KAR, omdat hij ten onrechte meent dat verzoeker daar een intern vestigingsalternatief kan vinden. Daarnaast zou verweerder minstens de regio van herkomst van verzoeker meer uitgebreid moeten hebben geëvalueerd.

Verder zonder enige basis stelt verweerder vast dat de regio van herkomst van verzoeker niet langer onveilig en instabiel zou zijn. Het loutere feit dat meerdere gezinsleden ondertussen zijn teruggekeerd naar Al Shirqat (regio van herkomst), wilt niet betekenen dat de toestand daar ondertussen veilig en stabiel zou zijn.

Nogmaals, levert verweerder geen enkel objectief bewijs hiervoor. Sterker nog, verweerder lijkt helemaal geen kennis te nemen van het feit dat verzoeker uitdrukkelijk heeft gezegd dat desbetreffende gezinsleden noch in Basra noch in Bagdad wouden vestigen omwille van het "sektarische gevoel" tussen de mensen (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Er wordt dus met andere woorden aangehaald dat de terugkeer van desbetreffende gezinsleden naar Al Shirqat geen volkomen vrije keuze was.

Het is belangrijk om te begrijpen dat Irak inzake geloof een van de uitzonderlijke landen is in de Islamitische wereld, omdat sjjiitische moslims daar een meerderheid vormen met concentraties in plaatsen waar het zelfs bijna volledig sjjiitisch is (zoals in Basra en Bagdad). Verweerder lijkt hiervoor ten onrechte geen begrip te tonen en heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker en zijn familie soennitische moslims zijn. Het is daarom volstrekt aannemelijk dat zij zich, op zijn minst "oncomfortabel" voelden in zowel Basra als Bagdad en terug wouden keren naar hun regio van herkomst, het soennitische Al Shirqat in provincie Salah al-Din. Deze beslissing is daarbij ook helemaal rationeel, omdat ze daar konden terugkeren naar hun gezinshuis.

Om de concrete spanningen tussen soennitische en sjjiitische moslims in Irak aan te tonen, wordt er verwezen naar een verslag daterende van 14 november 2016 "UNHCR Position on Returns to Iraq" waarin werd vastgesteld dat sedert 2014 er een hernieuwde opkomst is van doelgericht geweld jegens soennitische Arabieren in Bagdad en andere gebieden onder controle van de Iraakse overheid (stuk 10, p. 15, nr. 29). Amnesty International publiceerde ook in een artikel van 10 juni 2015 dat gewone Iraakse burgers, in het bijzonder soennieten met Arabische origine, slachtoffer werden van brutale wraakaanvallen in navolging van de opmars van IS (stuk 11). Terecht zou er kunnen worden geargumenteed dat dit thans is verminderd nu dat IS grotendeels is verdreven, maar desalniettemin bestaan dergelijke spanningen ongetwijfeld nog steeds.

In de bestreden beslissing werd nochtans de "EASO COI Report Iraq: Security situation d.d. maart 2019" (stuk 12) vermeld door verweerder, die beweert het "grondig" te hebben geanalyseerd (bestreden beslissing, p. 5).

Klaarblijkelijk was dergelijke grondigheid ver zoek, aangezien verweerder geen verwijzingen heeft gemaakt naar de passage in dit verslag inzake verzoeker zijn regio van herkomst, zijnde Salah al-Din.

In dit verslag wordt uitdrukkelijk omschreven dat, ondanks de verdrijving van IS, het gebied, veel meer dan andere regio's, nadien werd gekenmerkt door een significante stijging van: ontvoeringen, moorden, gedwongen uitzettingen, onrechtmatige opsluitingen en eigendomsvernietiging (EASO COI Report Iraq: Security situation d.d. maart 2019, p. 134). Deze daden zouden dan vooral gericht zijn op families en stammen waarvan er wordt verdacht een connectie te hebben met IS (EASO COI Report Iraq: Security situation d.d. maart 2019, p. 134).

Het verslag verklaart dat deze wantoestanden grotendeels veroorzaakt zijn door de dominante rol van private militias, de zogenaamde "Popular Mobilisation Units" (afgekort: PMU), gelet op de politieke verdeeldheid aldaar.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het haast een mirakel dat verzoeker zijn gezinshuis thans nog heel is, desondanks de vele risico's.

Hierbij dient er te worden benadrukt dat het risico actueel is, zeker indien verzoeker terug zou keren naar het gezinshuis om dan vervolgens door de PMU's opgemerkt te worden. Het is aannemelijk dat de leden van de PMU's het uiterst verdacht kunnen vinden moest verzoeker daar opnieuw opduiken na zijn lange afwezigheid daar.

Voorts is het tevens aannemelijk dat ze hem kunnen verdenken van een geheim lid van IS te zijn, omwille van het feit dat hij een soennitische Arabier is en dat IS in januari 2015 het gezinshuis van verzoeker heeft bezocht.

Wegens dit actuele risico, zou het ook kunnen zijn dat verzoeker zijn oudere broer [S.], een soldaat, de gezinsleden van tijd tot tijd bezoekt in Al Shirqat, maar ook waarschijnlijk uit een vorm van schuldgevoel voor het achterlaten van de familie destijds met de komst van IS.

Door dit verslag op te nemen in de bestreden beslissing spreekt verweerder zichzelf volledig tegen.

In een verslag van de Deense Migratiedienst uit 2018, geschreven overeenkomstig de EASO COI verslaggevingsmethodologie, omtrent de veiligheidssituatie van Noord-Irak, wordt er tevens een paragraaf toegewijd aan de regio van herkomst van verzoeker (stuk 5).

Hoewel deze bron dateert van twee jaar geleden, blijft het echter relevant omdat dit de post-IS situatie weergeeft. Allereerst bevestigt dit verslag dat IS inderdaad nog in beperkte mate aanwezig is in deze regio, grotendeels dankzij de bescherming geboden door de PMU's, maar overblijvende leden plegen echter nog aanvallen tijdens de nacht (p. 18-19).

Verweerder treedt deze vaststelling bij in de bestreden beslissing (p. 5).

Daarnaast omschrijft dit verslag ook dat de veiligheidssituatie in Salah al-Din wordt gekenmerkt door een substantiële proliferatie van milities en gewapende groepen die niet onder de controle staan van de overheid, namelijk de bovenvermelde PMU's. (p. 18). Gebieden onder controle van dergelijke milities zijn vaak verdeeld op basis van etniciteit.

De profielen die het doelwit vormen van de PMU's zijn moeilijk te bepalen wegens de historische spanningen tussen soennieten en sjiieten (p. 20). Verder haalt dit verslag aan dat er ook spanningen zijn tussen Arabieren en Koerden (p. 20). Dergelijke vaststellingen zijn derhalve uiterst slecht nieuws voor verzoeker, die een soennitische Arabier is, rekening houdende met het feit dat de meerderheid van de PMU's sjiitische milities zijn. Over het algemeen zijn de doelwitten van PMU's profielen waarvan wordt vermoed dat ze verbonden zijn aan IS, met als resultaat dat jonge soennitisch Arabische mannen, maar ook andere soennitische Arabieren en zelfs Turkmene, lijden aan geweld en mishandelingen.

Het feit dat ook Turkmene slachtoffers kunnen zijn duidt op het willekeurig karakter van dit geweld.

Overwegende dat verzoeker als 24-jarige man redelijkerwijze kan worden beschouwd als een "jonge soennitisch Arabische man" en dat de PMU's op eigen discretie zelfs Turkmene viseren, kan er worden vastgesteld dat er ten aanzien van verzoeker nog steeds een reëel risico bestaat dat hij als burger het slachtoffer wordt van willekeurig geweld, in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw.

Overigens, stelt het UNHCR tevens vast dat soennitische Arabieren, in het bijzonder die uit voormalige IS-gebieden zoals verzoeker, dienen te worden beschouwd als risicoprofielen doordat ze deel uitmaken van een religieuze minderheidsgroep en omdat zij kunnen worden waargenomen als aanhangers van IS (UNHCR: *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* d.d. mei 2019, p. 59 en 77).

Omwille van bovenstaande redenen, zou dit overeenkomstig artikel 55/5, eerste lid Vw betekenen dat de subsidiaire beschermingsstatus niet mag worden opgeheven, aangezien de omstandigheden niet voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand gewijzigd zijn dat het reële risico op ernstige schade is weggenomen.

Zelfs al zou verweerder hebben aangetoond dat de actuele situatie helemaal niet meer beantwoordt aan artikel 48/4, §2, c) Vw, dan nog is dit onvoldoende wanneer hij niet heeft kunnen aantonen dat de situatie voldoende ingrijpend, verwijzende naar de actuele instabiliteit in zowel Salah al-Din als in de KAR, met een niet-voorbijgaand karakter, verwijzende naar de KAR die weliswaar stabiel is maar dat dit snel kan keren gelet op de actuele stijgende spanningen, is gewijzigd (RvV 13 september 2017, nr. 191.961; RvV 13 september 2017, nr. 191.956).

Dat er voor verzoeker in Irak een intern vestigingsalternatief bestaat, zou een potentieel argument kunnen zijn, indien er geen concrete elementen kunnen worden aangevoerd die erop wijzen dat verzoeker zich daar niet zou kunnen vestigen (RvV 27 oktober 2017, nr. 194.465), dewelke niet het geval is zoals hierboven uiteengezet.

2. Inzake artikel 55/5, tweede lid Vreemdelingenwet

Ten tweede, heeft verweerder verzuimd om overeenkomstig artikel 55/5, tweede lid Vw te onderzoeken of verzoeker dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade kon aanvoeren om de bescherming van Irak (zijn land van herkomst) te weigeren.

Het ontbreken van een onderzoek naar dergelijke elementen betekent dat de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker niet rechtsgeldig is gebeurd. Ook om deze reden, is de

bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, waardoor de materiële motiveringsplicht gelinkt aan de toepassing van artikel 55/5 Vw is geschonden (RvV 24 februari 2017, nr. 182.917, p. 10, nr. 2.2).

Volledigheidshalve, dient er melding te worden gemaakt dat een onderzoek naar dergelijke dwingende redenen in casu zeker pertinent is.

De dwingende redenen moeten voortvloeien uit "vroegere ernstige schade". Het is inderdaad wel zo dat verzoeker ten opzichte van de moord op zijn schoonbroer en de moorden op zijn vrienden niet fysiek persoonlijk was geraakt. Dit betekent echter niet dat de psychisch-emotionele schade geleden hierdoor moet worden gerelativeerd. Derhalve, zou er kunnen worden vastgesteld dat verzoeker in feite enorm zware ernstige schade heeft geleden.

Schoonbroer van verzoeker werd vermoord door Al-Qaida in 2013, maar de daders voor de moorden op de vrienden van verzoeker zijn onbekend. Potentiële daders kunnen zijn: IS of andere terreurgroepen (Al-Qaida), PMU's (sjiitische milities) ofwel agressoren met, hetzij religieuze, hetzij politieke, hetzij sektarisch-racistische, beweegredenen.

Nu er sprake is van vroegere ernstige schade, moet er nog worden geoordeeld of hieruit dwingende redenen voortvloeien voor verzoeker om de bescherming van het land, waarvan hij de nationaliteit bezit, te weigeren.

Hiervoor moet er eerst worden verwezen naar de initiële beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de notities van het voorafgaand gehoor. Verzoeker voerde destijds aan dat hij risico op willekeurig geweld loopt in plaatsen waar er sjiitische milities aanwezig zijn, vanwege zijn voornaam: "[O.]" (notities initieel gehoor, p. 17). Er werd foutief vastgesteld in de initiële beslissing dat verzoeker dit aanvoerde omwille van dat hij potentieel kan worden verdacht deel uit te maken van IS.

Verzoeker stelde echter dat hij het niet wist waarom mensen hem omwille van zijn voornaam zouden vermoorden, maar dat de vrees al bestond vóór de opkomst van IS en dat er toen al moorden op mensen genaamd "[O.]" plaatsvonden (notities initieel gehoor, p. 17).

Deze kwestie werd niet hernomen in de bestreden beslissing en is ook niet aan bod gekomen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verweerder hechtte in 2016 geen belang hieraan door te stellen dat er geen objectieve aanwijzingen werden aangereikt door verzoeker.

Nochtans in een oud en kort nieuwsartikel van TIME wordt deze materie besproken met de titel "Where Your Name Can Be a Death Sentence" (stuk 13). Het is relevant dat dit artikel werd gepubliceerd in 2006, doordat dit in lijn is met wat verzoeker zei tijdens zijn initieel gehoor: "Ook voor Daesh periode waren er deze feiten, waren er veel moorden." (p. 17).

Desbetreffend artikel geeft verslag over hoe sjiitische militanten een soenniet met de naam "[O.F.]" hadden ontvoerd in een wagen. Meerdere malen werd er druk uitgeoefend op de jonge man om zijn voornaam te bekennen, zodat zij konden vaststellen dat hij inderdaad soenniet was. Gelet op hoe soennieten en sjiieten moeilijk te onderscheiden zijn omdat ze vaak van dezelfde origine zijn, baseren sjiitische militanten zich op elementen zoals de voornaam "[O.]" om hun slachtoffers uit te kiezen.

Verzoeker was weliswaar onwetend over waarom de naam "[O.]" zo wordt gehaat door sjiieten, terwijl dit overduidelijk gerelateerd is aan het feit dat de oorspronkelijke [O.] de tweede kalief was van de Islam. De tweede kalief wordt namelijk door de sjiieten veracht doordat zij geloven dat hij tegen de belangen van Ali inging, de schoonzoon van Mohammed de profeet. Bijkomend, toont dit nogmaals aan hoe verzoeker dermate laaggeschoold is, dat zelfs zulke fundamentele basiskennis bij hem ontbreekt (voor de beoordeling van de redelijkheid van de onwetendheid van verzoeker omtrent de ziekte van zijn moeder).

Verder wordt er in desbetreffend artikel aangehaald dat de vele [O.]s, geïnterviewd door TIME, getuigenissen aflegden van dat zij regelmatig intimidatie hebben ondergaan van sjiitische politieagenten en ambtenaren wegens hun voornamen. Indien vrienden van verzoeker door toedoen van sjiitische militanten zouden zijn vermoord, dan volgt hieruit dus de dwingende reden voor verzoeker om de bescherming van zijn eigen land te weigeren.

Enerzijds, heeft verweerder in de bestreden beslissing niet overtuigend kunnen motiveren dat de omstandigheden die geleid hebben tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand zijn gewijzigd. Er werd met name niet aangetoond dat er redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich zou vestigen in een deel van het land van herkomst, waar hij toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade.

Anderzijds, heeft verweerder in de bestreden beslissing niet onderzocht of verzoeker dwingende redenen, voortvloeiend uit vroegere ernstige schade, kon aanvoeren om de bescherming van het land van zijn nationaliteit te weigeren. De bestreden beslissing is onjuist en minstens, in het geheel, niet afdoende gemotiveerd."

3. Nieuwe stukken

Verzoeker maakt op 27 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- een foto van de overlijdensakte van de moeder van verzoeker;
- een beëdigde vertaling naar het Nederlands van deze overlijdensakte;
- uitgetypte gegevens vermeld op de overlijdensakte voor de leesbaarheid van de vertaler.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5. Beoordeling van de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

De bedoelde verandering in omstandigheden is ingrijpend en niet-voorbijgaand wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, worden geacht duurzaam te zijn weggenomen (naar analogie HvJ 2 maart 2010, C-175/08, Salahadin Abdulla e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland).

De commissaris-generaal oordeelde op 24 februari 2016 dat er op dat ogenblik in verzoekers regio van herkomst, met name het district Al Shirqat gelegen in de provincie Salah al-Din, een reële risico bestond op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Omwille van verzoekers afkomst uit die regio, zijn positie en situatie in zijn land, zijn hoedanigheid van burger en omdat het tekort aan bescherming en een reële binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd verzoeker de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Hieruit blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in zijn regio van herkomst een reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds werd vastgesteld dat verzoeker zich

niet aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Irak te vestigen. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich in een ander deel van Irak zou vestigen.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat rekening houdend met verzoekers actuele persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich heden in de stad Erbil, gelegen in de Koerdisch Autonome Regio, vestigt. Met andere woorden, volgens de commissaris-generaal beschikt verzoeker heden over een intern vluchtalternatief in Erbil. Aldus is er volgens de commissaris-generaal een wijziging in de omstandigheden in verband waarmee verzoeker de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, die een zodanig ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft dat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, iuncto het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet heft de commissaris-generaal dan ook de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker dan ook op.

5.2. Verzoeker ontkent niet dat hij vrijwillig naar Irak is teruggekeerd, met name naar de stad Erbil waar hij heeft verbleven van 7 mei tot 7 juni 2019.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS dat hij is teruggekeerd naar Irak, gedurende één maand, om zijn moeder, die zwaar ziek was en tussen leven en dood zweefde, te bezoeken in een ziekenhuis in Erbil, gelegen in de Koerdisch Autonome Regio (hierna: KAR). Hij verklaarde enkel in Erbil te hebben verbleven, aan het ziekbed van zijn moeder en deze stad niet te hebben verlaten (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 2 en 4).

Na lezing van het administratief dossier, acht de Raad verzoekers motieven voor zijn terugkeer naar Irak ongeloofwaardig omdat hij (1) onaannemelijk slecht geïnformeerd is over de vermeende ziekte van zijn moeder en (2) hij evenmin overtuigende en aannemelijke verklaringen kan afleggen over de ernst van haar gezondheidstoestand en over haar behandeling.

Zo kan verzoeker niet zeggen aan welke ziekte zijn moeder precies zou lijden en wat de precieze diagnose was op het moment dat zij zou zijn gehospitaliseerd. Hij beperkt zich tot vage verklaringen dat zij vroeger aan een hoge bloeddruk en suikerziekte leed, dat hij *“denkt”* dat zij 2 jaar geleden aan de schildklier werd geopereerd maar in de periode van april-mei 2019 te kampen had met een schildklier die *“gezwollen is en giftige stoffen produceert”* (ibid., p. 2-3). Verzoeker is verder niet zeker van de naam van het ziekenhuis waar zijn moeder 20 dagen heeft verbleven, hoewel hij haar daar naar eigen zeggen een maand lang dagelijks ging bezoeken (ibid., p. 2). De naam van het ziekenhuis, waarvan hij niet zeker is, komt overigens niet overeen met de naam die wordt vermeld op de medische attesten over zijn moeder die verzoeker op het CGVS heeft voorgelegd (AD CGVS, stuk 5, map met ‘documenten’).

Verzoeker kan ook geen relevante informatie geven over de behandeling die zijn moeder moest ondergaan. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat ze iets kreeg in de vorm van een *“soort voedsel met steun, injecties, tabletten”* maar kan verder deze medicatie niet concreter duiden. Gevraagd of het met name of antibiotica betrof of chemotherapie, stelt verzoeker enkel *“Ik ben geen arts, ik weet dat niet”* om daarna toe te geven dat hij het *“nooit gevraagd”* heeft. Hij verklaart verder dat hij *“thuis niet diep ingegaan [is] op de diagnose en behandeling van de ziekte van mijn moeder”*, dat hij *“haar behandeling niet [heeft] opgevolgd”* en *“niet gevraagd [heeft] welke behandeling ze precies ondergaat”*. Evenmin heeft hij met verzorgend personeel of de dokters gesproken. Gevraagd wat haar prognose is en welke behandeling ze moet ondergaan, verklaart verzoeker *“Ik denk tabletten”*. Op de vraag of zijn moeder heden nog in levensgevaar is, haalt hij zijn schouders op en stelt *“God weet het. Ik kan dat niet zeggen. Ik weet het niet.”* (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 3-4).

Verzoekers verklaringen geven aldus blijk van een dermate verregaande desinteresse en onwetendheid over de vermeende ziekte en behandeling van zijn moeder dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekers reactie dat hij de hele periode onder de indruk was, dat hij er nooit aan heeft gedacht diep in te gaan op de behandeling of de medicatie waarmee ze behandeld werd te onthouden, dat dit niet in zijn gedachten was, dat zijn oudere broers daar waren en alles hebben opgevolgd, dat hij zich heeft geconcentreerd op één ding, met name de vraag of ze vandaag beter is of niet, en dat hij zich ver weg heeft gehouden van alle details, kan geenszins op overtuigende wijze zijn verregaande gebrek aan interesse en kennis verschonen (ibid., p. 3-4).

De Raad acht zulke houding immers niet in overeenstemming met verzoekers bewering dat hij enkel en alleen naar Irak is teruggekeerd omdat zijn moeder “zwaar ziek” en “tussen leven en dood” was (ibid., p. 2) en zijn verklaring dat hij een hele maand heeft “geprobeerd zoveel mogelijk naast haar bed te blijven” (ibid., p. 3). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker die nooit heeft gedacht naar Irak terug te keren tot hij hoorde dat zijn “moeder ging sterven” (ibid., p. 4) en die gedurende een maand bijna niet van haar ziekbed is geweken (ibid., p. 3) niet meer concrete inlichtingen kan verschaffen over de precieze diagnose van de aandoening of ziekte waaraan zijn moeder lijdt, de ernst van haar gezondheidstoestand en haar behandeling. Verzoekers betoog dat uit het gehoorverslag enkel blijkt dat zijn moeders medische toestand precair was zonder dat vaststond dat zij terminaal was, doet aan de bovengestelde desinteresse en onwetendheid geen afbreuk. Alleszins achtte verzoeker de gezondheidstoestand van zijn moeder, die al langer sukkelde met haar gezondheid, precair genoeg om terug te keren naar Irak en zelfs dermate precair dat hij “angst [had] haar te verliezen zonder haar nog eens te zien”. Bijgevolg mag van verzoeker redelijkerwijze meer interesse en kennis over de vermeende ziekte van zijn moeder en de ernst en de behandeling ervan worden verwacht.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij schoolachterstand heeft opgelopen zodat redelijkerwijze niet van hem kan worden verwacht dat hij zich op adequate wijze zou informeren over of interesseren in de medisch-technische aspecten omtrent de toestand van zijn moeder. Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Verzoeker heeft school gelopen tot het derde middelbaar en kan niet als analfabeet of zeer laaggeschoold worden beschouwd. Verder betreft zijn onwetendheid bovendien allerminst details maar wel fundamentele gegevens, zoals het ziekenhuis waar zijn moeder lag, de benaming van haar ziekte en de precieze diagnose, de ernst van haar aandoening en haar behandeling. Van verzoeker wordt niet vereist dat hij hierover een medisch-technische uitleg geeft maar wel dat hij aan de hand van meer concrete en volledige verklaringen aannemelijk kan maken dat zijn motieven voor de terugkeer naar Irak, met name een bezoek aan zijn moeder, die zwaar ziek was en tussen leven en dood zweefde in een ziekenhuis in Erbil, aannemelijk maakt, quod non.

De medische attesten die verzoeker voorlegde bij het CGVS kunnen zijn verklaringen evenmin staven. Uit deze documenten blijkt enkel dat zijn moeder kampt met enkele chronische aandoeningen, zoals een hoge bloeddruk, diabetes en schildklierontstekingen, doch nergens kan uit blijken dat haar toestand ernstig zou zijn. De voorgelegde attesten beschrijven overigens de huidige medische toestand van verzoekers moeder, stellen dat zij tweemaandelijks op controle gaat en dat zij medicatie moet innemen. Zij vermelden echter geenszins dat zijn moeder zich in de door verzoeker vermelde periode, april-mei 2019, in een zorgwekkende toestand “tussen leven en dood” bevond, noch dat hij in deze periode zijn moeder bijstond aan haar ziekbed.

Verzoekers betoog dat hij onzeker was over de medische toestand van zijn moeder, met name of ze al dan niet terminaal was, en dat hij geen specifieke duur had ingepland voor zijn verblijf in Erbil, doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde desinteresse en onwetendheid. Dat verzoeker bij zijn vertrek naar Irak niet volledig op de hoogte was van zijn moeders toestand en behandeling verschoont de vastgestelde onwetendheid en desinteresse niet wanneer hij een maand lang aan het ziekbed van zijn moeder in Erbil heeft verbleven.

Bij aanvullende nota voegt verzoeker een kopie toe van een foto van de overlijdensakte van zijn moeder. In de beëdigde vertaling kan worden gelezen dat zijn moeder overleed op 26 april 2020, in het Algemeen Ziekenhuis van Al Shirqat aan gevorderde keel- en slokdarmkanker met complicaties. Naast de bemerking dat aan een kopie van een foto van een Iraaks document weinig bewijswaarde kan worden gehecht, merkt de Raad op dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor noch in zijn verzoekschrift vermeldde dat zijn moeder leed aan kanker. Aangezien zijn moeder twee maanden na het nemen van de bestreden beslissing overleed aan kanker in een vergevorderd stadium, acht de Raad het weinig aannemelijk dat verzoeker niet eerder van deze diagnose op de hoogte zou zijn geweest. Het betoog dat verzoekers verklaringen bij het CGVS zouden aansluiten bij de diagnose van keel- en slokdarmkanker, aangezien hij vermeldde dat de schildklier van zijn moeder giftige stoffen produceerde en de schildklier zich in dezelfde regio van het lichaam situeert, kan niet overtuigen. Er is een wezenlijk verschil tussen schildklierproblemen en kanker. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker bekend is met kanker, een veelvoorkomende ziekte, en deze ziekte ook als zodanig kan benoemen. Dat hij laaggeschoold zou zijn, is een weinig ernstig argument dat aan het voorgaande geen afbreuk doet.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, verzoekers motieven voor zijn terugkeer naar Irak ongeloofwaardig.

Verzoekers betoog dat het CGVS niet heeft onderzocht wat dan de vermeende achtergehouden bedoelingen bij zijn terugkeer naar Irak zijn geweest en dat het extreem onwaarschijnlijk is dat hij enkel zou zijn teruggekeerd voor een bezoek aan zijn broer in Erbil, kan niet worden bijgetreden. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om te gissen wat verzoekers werkelijke motieven waren voor een terugkeer naar Irak.

5.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien een verzoeker (1) in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging heeft of er geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade, (2) de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en (3) redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt.

Het intern vluchtalternatief moet zowel toegankelijk, veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vluchtalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Het wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is van het district Al Shirqat gelegen in de provincie Salah al-Din. Zoals reeds vermeld, oordeelt de commissaris-generaal dat rekening houdend met verzoekers actuele persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich vestigt in de stad Erbil, gelegen in de Koerdisch Autonome Regio. In andere woorden: volgens de commissaris-generaal beschikt verzoeker heden over een intern vluchtalternatief in Erbil.

De motieven in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont dat het onmogelijk is om terug te keren naar Al Shirqat, zonder dat de verwerende partij daarbij zelf objectieve landeninformatie over de veiligheidssituatie in de regio in acht heeft genomen en hierover een duidelijke stellingname uiteenzet, bijvoorbeeld over verzoekers betoog dat Daesh aan de rand van Shirqat staat, acht de Raad overtollig. Gelet op het intern vestigingsalternatief in Erbil dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar voren schuift, blijkt op afdoende wijze dat de commissaris-generaal, minstens impliciet, erkent dat verzoeker, gelet op de veiligheidssituatie, niet kan terugkeren naar zijn regio van herkomst. Een meer uitgebreide evaluatie van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, de provincie Salah al-Din, dringt zich dan ook niet op. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat van verzoeker niet wordt verwacht dat hij terugkeert naar Al Shirqat. Verzoekers betoog omtrent de veiligheidssituatie in Al Shirqat is dan ook niet dienstig.

5.5. Aangezien verzoekers motieven voor zijn terugkeer naar Irak ongeloofwaardig zijn, meent de Raad dat hij zijn ware motieven voor zijn terugkeer naar Irak, alsook zijn werkelijke activiteiten daar ter plaatse, doelbewust achterhoudt. Dat is een zwaarwichtige vaststelling die de Raad dan ook zal meenemen bij het beoordelen of Erbil een intern vestigingsalternatief voor verzoeker vormt.

Daartegenover staat evenwel dat uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, duidelijk blijkt dat de bewijslast van het intern vluchtalternatief bij de verwerende partij ligt.

5.6. Om aan te nemen dat een bepaald deel van het land van herkomst kan gelden als een intern vluchtalternatief, moet vooreerst worden vastgesteld dat de betrokken verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Dit laatste houdt in dat een verzoeker dat deel van het land wettelijk kan binnenkomen en daar wettelijk en duurzaam kan blijven, d.i. zich vestigen (zie in deze zin UNHCR "Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van 23 juli 2003, punt 12).

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Waar u opwerpt dat u een verblijfsvergunning zou moeten regelen, moet opgemerkt worden dat dit een louter administratieve formaliteit betreft die geenszins onoverkomelijk blijkt te zijn in uw geval. In dit verband kan aangestipt worden dat uw broer reeds over een verblijfsvergunning zou beschikken. U zou zich bij uw recent verblijf in Erbil in 2019 niet*

hebben laten registreren, naar eigen zeggen ‘omdat u niet van plan was lang te blijven’ (CG p.8). Gevraagd of u zich zou kunnen laten registreren en een verblijfsvergunning zou kunnen bekommen, komt u niet verder dan aangeven dat u ‘het niet weet’ en u er zich niet naar geïnformeerd heeft. U toont dan ook niet aan dat u niet de mogelijkheid zou hebben om zich administratief in regel te stellen.”

Uit dit motief blijkt dat de verwerende partij voor wat betreft de vraag of verzoeker op wettige wijze Erbil kan binnenkomen en daar op duurzame wijze kan verblijven, d.i. zich vestigen, de bewijslast volledig bij verzoeker legt hoewel het aan verwerende partij is om dit te onderzoeken en aan te tonen.

Het administratief dossier van verzoeker bevat geen enkele objectieve landeninformatie over eventuele binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden voor de provincie Erbil. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zulke informatie heeft geconsulteerd. Zij liet het volledig over aan verzoeker om daarover informatie te verschaffen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019 (hierna: UNHCR-richtlijnen) en het rapport van de Deense Migratiedienst en Landeninfo “*Northern Iraq Security situation and the situation for internally displaced persons (IDPs) in the disputed areas, incl. possibility to enter and access the Kurdistan Region of Iraq (KRI)*” van november 2018 (hierna: Landinfo-rapport). Deze rapporten worden integraal bij het verzoekschrift gevoegd. De verwerende partij, die geen nota met opmerkingen heeft ingediend, betwist de inhoud en actualiteit van deze rapporten niet.

In de UNHCR-richtlijnen wordt op basis van beschikbare landeninformatie, met name de UNHCR “*Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq: Ability of Persons Origination from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation*” van 25 april 2019, gesteld dat er voor de provincie Erbil sinds begin 2019 geen binnenkomstvoorwaarden meer gelden. Zo is een sponsor niet langer vereist om de provincie Erbil binnen te komen (p. 118).

Wel gelden er verblijfsvoorwaarden in de provincie Erbil. Zo moeten personen, die afkomstig zijn van buiten de Koerdisch Autonome regio (KAR), de lokale Asayish van de wijk waar zij zich willen vestigen, benaderen om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Zoals vermeld, een sponsor is niet vereist. Alleenstaande Arabische mannen hebben echter een steunbrief nodig van hun werkgever om verblijfsvergunning voor één jaar, die hernieuwbaar is, te verkrijgen. Arabische mannen die geen regelmatige tewerkstelling hebben, ontvangen enkel een verblijfsvergunning voor één jaar, hernieuwbaar, en zouden naar verluidt moeilijkheden ondervinden om regelmatige tewerkstelling te vinden wegens de korte geldingsduur van hun verblijfsvergunning (p. 119). Het Landinfo-rapport vermeldt dat het moeilijk is voor Arabieren, soenniet of sjiiet, om een verblijfsvergunning te krijgen en dat de lokale Asayish alles dient goed te keuren en over een zekere appreciatiemarge beschikt (p. 38).

Tegen deze achtergrond overweegt UNHCR dat voor Arabische soennieten afkomstig uit vroeger ISIS-gebieden of conflictgebieden een intern vluchtalternatief in beginsel niet beschikbaar is in gebieden waar overheden binnenkomst- en vestigingswaarden hanteren of waar er druk is op personen afkomstig uit vroegere ISIS-gebieden of conflictgebieden om terug te keren naar hun regio van herkomst.

Deze overweging bindt de Raad weliswaar niet maar geeft, in lijn met de beschikbare landeninformatie, aan dat de mogelijkheid voor Arabische soennieten om op een duurzame wijze in de provincie Erbil te verblijven en zich daar te vestigen niet vanzelfsprekend is. Een uitzondering hierop vormen personen van wie kan worden vastgesteld, op basis van de individuele omstandigheden van hun zaak, dat zij toegang hebben tot het voorgestelde vluchtalternatief en dat zij daar wettig en duurzaam kunnen wonen en verblijven.

Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker een soennitische Arabische man is die afkomstig is uit Al Shirqat, een vroeger ISIS-gebied of conflictgebied gelegen buiten de KAR. Aldus blijken de hierboven vermelde verblijfsvoorwaarden die gelden in de provincie Erbil op hem van toepassing.

De laconieke stelling in de bestreden beslissing dat het verkrijgen van een verblijfsvergunning “*een louter administratieve formaliteit*” betreft, vindt geen grondslag in de objectieve landeninformatie die door verzoeker wordt aangebracht. Het enkele gegeven dat verzoekers broer reeds beschikt over een verblijfsvergunning in Erbil, neemt niet weg dat verzoeker zelf, als Arabische soenniet, moet voldoen aan een aantal verblijfsvoorwaarden om zich in Erbil te kunnen vestigen.

Ter terechtzitting wijst de Raad de verwerende partij erop dat voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning van één jaar, hernieuwbaar, een steunbrief van een werkgever is vereist. De verwerende partij argumenteert ter terechtzitting dat bij gebrek aan tewerkstelling een verblijfsvergunning van een maand, hernieuwbaar, kan worden verkregen. Dit argument doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker ook in dit geval nog een goedkeuring moet krijgen van de lokale Asayish en bij elke maandelijkse hernieuwing hiervan afhankelijk zal zijn. Dat verzoeker, bij gebrek aan een steunbrief van een werkgever, enkel maandelijkse verblijfsvergunningen kan verkrijgen, doet verder vragen rijzen over de duurzaamheid en dus de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief aangezien uit de objectieve landeninformatie blijkt dat Arabische mannen in zulke situatie moeilijkheden ondervinden om regelmatige tewerkstelling te vinden in Erbil wegens de korte geldingsduur van hun verblijfsvergunning.

5.7. Om die reden moet vervolgens de redelijkheid van het voorgesteld intern vluchtalternatief in Erbil nader worden bekeken.

Vooreerst wijst de Raad erop dat een intern vluchtalternatief redelijk is wanneer wordt voldaan aan een aantal basisbehoeften zoals huisvesting, voedselzekerheid, drinkbaar water, sanitair en basisgezondheidszorg. Er moet dan ook gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden voor een verzoeker om te voorzien in zijn levensonderhoud en basisbehoeften. Hierbij moet rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals diens leeftijd, geslacht, religie, herkomst, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vluchtalternatief.

Op basis van objectieve landeninformatie oordeelt UNHCR dat, gelet op de huidige humanitaire situatie in de KAR, een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet redelijk is (p.126). UNHCR verwijst in deze naar de beperkte absorptiecapaciteit in de KAR gelet op het hoge aantal intern ontheemden dat reeds aanwezig is in de regio, de verslechterde socio-economische omstandigheden, de toenemende armoede en de beperkte humanitaire bijstand. Intern ontheemden hebben het moeilijk om tewerkstelling te vinden. Velen vinden enkel tijdelijk werk en hebben daardoor geen regelmatig inkomen dat hen toelaat de kosten van hun basisnoden te dekken. Voor Arabische intern ontheemden is er de bijkomende moeilijkheid dat er een negatieve perceptie over hen heerst en dat er taalbelemmeringen zijn. De publieke sector die een centrale rol speelt in de economie van de KAR is in het algemeen niet open voor niet-Koerden afkomstig buiten de KAR. Sociale netwerken en nepotisme blijven belangrijke elementen om tewerkstelling in de KAR te bemachtigen. De onmogelijkheid om zelf in eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, bijvoorbeeld door tewerkstelling, mondt vaak uit in moeilijkheden om toegang te krijgen tot voedsel, gezondheidszorg en huisvesting (p. 122-126).

Een uitzondering op het UNHCR-standpunt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet redelijk is in de KAR, vormen verzoekers voor wie het op basis van hun individuele omstandigheden kan worden vastgesteld dat zij toegang hebben tot passende huisvesting, drinkbaar water, sanitair en basisgezondheidszorg en mogelijkheden tot levensonderhouden om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud (p. 126).

In de bestreden beslissing wordt over de redelijkheid van het intern vluchtalternatief gemotiveerd als volgt:

“Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u echter hoe dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Erbil vestigt, waar u over een familiaal netwerk en opvangmogelijkheden beschikt, met name bij het gezin van uw broer [S.], die reeds jaar en dag in Erbil woont en bij wie u een maand lang gratis zou gelogeed hebben bij uw tijdelijke terugkeer naar Irak. Gevraagd of u, net als uw broer, in Erbil zou kunnen wonen werpt u op ‘dat het een ander land is, een andere taal, u er van nul moet beginnen en een verblijfvergunning moet regelen’, en “Zelfs als dat kan, ga ik dat niet doen. Mijn leven ligt hier, niet daar.” (CG p. 9). Er moet op gewezen worden dat Erbil in de Koerdische Autonome Regio gesitueerd is, voorsnog Iraaks grondgebied en dus de jure geen “ander land” betreft. Dit wordt eveneens bevestigd door het feit dat u met uw Iraaks paspoort op zak zonder probleem Erbil per vliegtuig kon bereiken. Dat er een “andere taal” zou worden gesproken is irrelevant, daar er naast het Koerdisch ook uw moedertaal, het Arabisch, wordt gesproken en zelfs als officiële taal gevoerd wordt. Gezien het gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de motieven van uw reis naar Erbil en uw activiteiten daar ter plaatse, kan u niet hard maken dat u in Erbil ‘van nul moet beginnen’, integendeel, er kan vermoed worden dat u er wel degelijk over een (uitgebreid) netwerk beschikt en er reeds eerder verbleven heeft. Hoe dan ook kan u terugplooiën op de familiale steun en opvang van het gezin van uw broer, die er reeds jarenlang woont en u heeft opgevangen tijdens uw

terugkeer naar Irak in 2019. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt overigens dat ook uw familieleden die in Shirqat wonen, in staat zijn om naar Erbil te reizen, bijvoorbeeld voor medische zorgen of bezoek.

(....)

Waar u nog opwerpt dat uw broers elk hun eigen families hebben en 'zij hun families niet alleen gaan laten om in de plaats daarvan voor u, een man van 24-25 jaar oud te zorgen'(CG p.9), moet worden opgemerkt dat geenszins wordt verwacht dat uw broers 'hun families alleen gaan laten om voor u te zorgen', maar wel dat uw familie u in een eerste fase de mogelijkheid en de bereidheid toont om u op te vangen en in uw basisbehoeften voorziet tot u op eigen benen staat. Er moet in dit verband op gewezen worden dat u in het verleden reeds meermaals op diverse familieleden kon rekenen voor opvang en financiële ondersteuning: zo hielp uw tante die in Koeweit woont u in 2008 reeds aan een visum (zie persoonlijk onderhoud januari 2016) en steunt zij uw vader nog steeds financieel (CG p.7), in die mate dat uw vader u in 2017 op zijn kosten kon laten overkomen naar Turkije voor een vakantie (CG p.10). Ook moet worden benadrukt dat uw broer [S.] u bij uw recente terugkeer naar Irak reeds kosteloos, gedurende een maand zou hebben laten logeren bij zijn gezin, in zijn huis in Erbil. Op geen enkele manier gaf u aan dat dit verblijf problemen zou gesteld hebben of de draagkracht van uw gastgezin oversteeg. Wel integendeel, u zei hier zelf nog over: "ik heb mijn familie in Irak ook niet veel geld gekost, ik woonde bij hen thuis en at gewoon van hun eten." (CG p.10). U geeft voorts geen enkele dienstige argumentatie waarom u niet opnieuw zou kunnen opgevangen of gesteund worden door uw familie. Hier expliciet naar gevraagd, komt u niet verder dan een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie en het vermeende gebrek aan stabiliteit in de regio (CG p.9). Zeker voor wat betreft uw mogelijkheid tot terugkeer naar uw broer in Erbil (Koerdische Autonome Regio), gaat dergelijke verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie niet op.

(...)

Tot slot wordt vastgesteld dat u een zelfstandige, gezonde jongeman bent van 24 jaar oud, die in Irak reeds enige werkervaring had opgedaan en er recent nog een maand heeft verbleven. Er mag vanuit gegaan worden dat u over alle nodige capaciteiten beschikt die u in staat stellen om bij terug naar uw land van herkomst, in casu naar Erbil, binnen afzienbare tijd in staat bent om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Tevens werd vastgesteld dat u over een familiaal netwerk beschikt in Erbil dat u in een eerste fase zou kunnen opvangen, en heeft u nog een uitgebreider netwerk van familie in Al-Shirqat. Uit het administratief dossier blijkt reeds duidelijk dat u de mogelijkheid heeft om op een veilige manier Erbil te bereiken, dit via de internationale luchthaven van Erbil, een reis die u in mei 2019 reeds maakte."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij belang hecht aan het feit dat verzoeker een "familiaal netwerk" heeft in Erbil. Dit "familiaal netwerk" in Erbil slaat in casu enkel op één broer van verzoeker die in Erbil woont en bij wie verzoeker een maand heeft gelogeed. Volgens de verklaringen van verzoeker huurt deze broer een huis in Erbil, is deze broer soldaat en gestationeerd op de luchthaven van Bagdad en komt hij enkel naar Erbil wanneer hij verlof heeft (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 5-6). De verwerende partij betwist deze verklaringen niet en stelt zich hier verder geen vragen bij.

De verwerende partij meent integendeel dat verzoeker "in eerste fase" zou kunnen rekenen op familiale steun en opvang in het gezin van zijn broer te Erbil aangezien hij daar gedurende een maand gratis zou hebben gelogeed. Uit het enkele gegeven dat verzoeker kosteloos kon logeren bij zijn broer gedurende een maand en naar eigen zeggen hen niet veel geld kostte, kan evenwel niet automatisch worden afgeleid dat hij in Erbil ook voor langere termijn kan worden opgevangen door zijn broer, minstens wanneer er geen bijkomende concrete aanwijzingen in die zin aanwezig zijn. Dat verzoeker geen dienstige argumentatie kan geven omtrent de vraag waarom hij niet opnieuw zou kunnen worden opgevangen of gesteund door zijn familie, doet hieraan geen afbreuk. Met de bewoordingen "in een eerste fase" geeft verwerende partij overigens zelf aan dat een eventuele opvang en steun door verzoekers broer in Erbil in de tijd beperkt zal zijn, met name "tot [hij] op eigen benen staat". De vraag is dan ook of verzoeker op langere termijn zelf in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien, in het bijzonder of hij toegang zal hebben tot tewerkstelling.

De verwerende partij betoogt in deze dat verzoeker een zelfstandige, gezonde jongeman is van 24 jaar oud, die in Irak reeds enige werkervaring had opgedaan zodat er mag van worden uitgegaan dat hij

beschikt over alle nodige capaciteiten die hem in staat stellen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst, in casu naar Erbil, binnen afzienbare tijd in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Zoals vermeld, uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sociale netwerken en nepotisme belangrijke elementen blijven om tewerkstelling in de KAR te bemachtigen. De verwerende partij verwijst in deze naar de broer van verzoeker, doch uit verzoekers gehoor blijkt dat deze broer niet in Erbil is tewerkgesteld maar daar enkel woont, hetgeen de verwerende partij niet betwist. Uit het loutere feit dat de broer van verzoeker in Erbil een huis huurt waar hij verblijft wanneer hij verlof heeft, blijkt niet meteen dat deze broer in Erbil over een sociaal netwerk beschikt dat verzoeker kan aanwenden om tewerkstelling te vinden. Verzoeker werd op het CGVS hierover niet bevroegd.

De verwerende partij stelt verder dat *“gezien het gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de motieven van [verzoekers] reis naar Erbil en [zijn] activiteiten daar ter plaatse, (...) , er (...) vermoed [kan] worden dat [verzoeker] er wel degelijk over een (uitgebreid) netwerk beschikt en er reeds eerder verbleven heeft”*. Zoals reeds vermeld, volgt de Raad de verwerende partij in het standpunt dat verzoeker zijn ware motieven voor zijn terugkeer naar Irak alsook zijn werkelijke activiteiten daar ter plaatse doelbewust achterhoudt, gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden relaas. Evenwel kan uit dit enkele standpunt niet worden afgeleid dat verzoeker er wel degelijk over een (uitgebreid) netwerk beschikt en er reeds eerder heeft verbleven, zonder bijkomende concrete aanwijzingen in die zin. Een louter vermoeden volstaat in casu niet.

De Raad stelt overigens vast dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met het profiel van verzoeker als Arabische soenniet, afkomstig uit een vroeger ISIS-gebied, en de negatieve perceptie ten aanzien van Arabische soennieten zoals beschreven in de objectieve landeninformatie. Over de taal stelt de verwerende partij dat het *“irrelevant”* is dat er Koerdisch wordt gesproken in Erbil omdat ook het Arabisch wordt gesproken en zelfs als officiële taal wordt gehanteerd. Hiermee gaat de verwerende partij evenwel voorbij aan de taalbelemmeringen voor Arabische soennieten in het vinden van tewerkstelling zoals beschreven in de objectieve landeninformatie en houdt zij geen rekening met de praktische en maatschappelijke realiteit. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij in vraag dat verzoeker geen Koerdisch zou spreken. De verwerende partij betoogt dat er Koerden in Al Shirqat woonden en dat verzoeker aldus Koerdisch zou spreken. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat in Al Shirqat ook Koerden woonden, maar stelt dat de etnische gemeenschappen apart van elkaar leefden. Wat er ook van zij, in het administratief dossier ontbreekt objectieve landeninformatie die zou kunnen bevestigen dat er Koerden in Al Shirqat leefden en dat verzoeker daardoor bekend zou zijn met het Koerdisch.

De verwerende partij vermeldt nog dat verzoekers familieleden, die in Al Shirqat wonen, in staat zijn om naar Erbil te reizen, bijvoorbeeld voor medische zorgen of bezoek, en dat verzoeker in het verleden meermaals op diverse familieleden kon rekenen voor opvang en financiële ondersteuning, zoals zijn tante in Koeweit die hem in 2008 aan een visum hielp en zijn vader nog steeds financieel steunt in die mate dat verzoeker in 2017 op kosten van zijn vader naar Turkije kon gaan voor een vakantie. Deze bevindingen verwijzen naar occasionele gebeurtenissen die de Raad niet afdoende acht om te besluiten dat verzoeker heden beschikt over een redelijk vestigingsalternatief in Erbil waarbij hij in staat zal zijn om in zijn basisnoden te voorzien.

5.8. Niettegenstaande de zwaarwichtige vaststelling dat verzoeker over zijn motieven voor terugkeer naar Irak alsook over de precieze omstandigheden van zijn verblijf aldaar geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, kan in deze stand van zaken, gelet op de algemene omstandigheden in de KAR, in het bijzonder de huidige humanitaire situatie, in samenhang met verzoekers profiel als Arabische soenniet en zijn individuele omstandigheden, niet op afdoende wijze worden vastgesteld dat hij op wettige en duurzame wijze zou kunnen verblijven in Erbil, noch dat hij zich daar redelijkerwijze zou kunnen vestigen.

Bijgevolg blijkt op basis van de voorliggende elementen evenmin op afdoende wijze dat de omstandigheden die hebben geleid tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatusheden voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand zijn gewijzigd.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van het door de verwerende partij voorgesteld intern vestigingsalternatief zich opdringt. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 februari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES